

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

Η τελευταίες ημέρες των δύο έραστών. Μιά έκδρομη στην κοιλάδα. Η Άδελφίνα αποχαιρετάει τους δικούς της. Ο στιχημικός διαταγμές της. Στο πανδοχείο. Η αποχαιρετιστήριες επιστολές. Κεντά στη λιμνή. Μιά πιστολιά στην καρδιά της άγαπημένης του. Πώς αυτοκτόνησε ο Κλάιστ. Ένας υπέρροχος σύζυγος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ'. ΚΟΛΟΥΘΗΣΑΜΕ βήμα πρὸς βήμα στην διήγησί μας αὐτή τὴν τραγικὴ ζωὴ τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ Ἐρρίκου φὸν Κλάιστ, ὡς τὸν τελευταίον του ἔρωτα, μὲ τὴν θοῆρα Ἄδελφίνα, τὴ γυναῖκα τοῦ γρηναίου ἀριστοκράτου Λουδοβίκου Φόγγελ. Ὁ ἔρωτας αὐτός, μοιολοῖται ἔνοχος, φάνηκε πρὸς στιγμὴν νὰ δινή και στὸν ποιητὴ και στην ἀγαπημένη του τὴν εὐτυχία πού διωφύσε και πού ἀπολύτρωσε τὸσον καιρὸ ἡ καρδιά τους. Μὰ αὐτὸ δὲν συνέβαινε παρὸς τὴν ἐπαφάνεια. Ὁ ἔρωτάς τους ἦταν ἔρωτας τοῦ θανάτου, δὲν ἦταν ἔρωτας τῆς ζωῆς. Καὶ παρῶσπου πρὸς τὸ τέλος τὴν ἀνταρξία τὴς δυο αὐτῶν νεαρῶν ὑπάρξει.

πραγματι στὸ τέλος τὴν ἀνταρξία τὴς δυο αὐτῶν νεαρῶν ὑπάρξει.

πρὸς τὸ τέλος τὴν ἀνταρξία τὴς δυο αὐτῶν νεαρῶν ὑπάρξει.

Διηγῆθαμε ἐπίσης πῶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού ἡ ψυχὴς τους ἐβόησαν, ἡ σέση τὸν θάνατον ἤρθε και στοὺς δυο ἀνὰ κατὰ τὸ ἐντέλως φυσικό. Ἔζησαν λοιπὸν γιὰ κάμποσον καιρὸ μὲ τὴν ἰδέα τῆς αυτοκτονίας. Καὶ στὸ τέλος, μὴ μέρη τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1811, ἀπορίσταν νὰ θέσουν πειὰ σὲ ἐφαρμογὴ τὸ τρομερὸ σχέδιό τους!

Ἐίχαν ἀπορρίψει νὰ κάμουν μὴ μικρὴ ἐκδρομὴ. Κι' ἐκεῖ, στὴν ἔσοχῃ, μακρὰ ἀπ' τὸν κόσμον, σὲ μὴ ρομαντικὴ τοποθεσία, ποτισμένη ἀπὸ τὴ θλίψη τοῦ φθινοπώρου, θὰ ἔθεταν τέμα στὴ ζωὴ τους! Ἀπὸ βραδύς, εἶχαν ἀπορρίψει νὰ συναντηθοῦν πάλι πρῶτῃ. Ἡ Ἄδελφίνα εἶχε πάρει τὴν ἄδεια τοῦ συζύγου της. Καὶ τὴν ὀρισμένη ὥρα, ὁ Ἐρρίκος τὴν περιμένει, κρατώντας στὸ ἓνα χεῖρ τοῦ μὴ μικρὴ βαλίτσα και στὸ ἄλλο ἓνα μικρὸ τριαντάφυλλο.

Ἡ Ἄδελφίνα εἶχε ἀργήσει λιγάκι. Εἶχε ἀπογοηθεῖ στὸ σπῆι της, φιλονίκτας τὸ παιδάκι της, τὸν ἄντρα της, τὸν γρηναῖο τῆς πατέρα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀντιποτικὸ ἀνθρώποι, πού δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπαν πειὰ, ἀπορροῦσαν γιὰ τὴ συγκίνησι πού τὴν εἶχε καταλάβει ἐνὸ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἀποχωρισθῆ γιὰ μὴ μικρὴ και σύντομῃ ἐκδρομῇ, ὅπως ἐνόμιζαν τοὺλάχιστον. Στὸ τέλος πῆγε και συνάντησε τὸν ἀγαπημένο της, ὁ ὁποῖος εἶχε κίβλας ἀρτίσει νὰ ἀδημονῇ. Ἐκεῖνος τὴν ἐβόηθησε νὰ ἀνέβῃ στὸ ἄμῆξι πού περιμένει, και τῆς ἐπρόσφερε τὸ μπουκέτο μὲ τὰ τριαντάφυλλα.

Κατὰ τὸ μεσημέρι εἶχαν φτάσει στὸ ἔσοχῶ μέρος, πού εἶχαν συμφωνήσει. Ἐδίωξαν τὸν ἄμῆξι κι' ἔκαναν ἓναν μεγάλον περὶττον ἀναζητώντας τὴν καλύτερη τοποθεσία γιὰ νὰ πεθάνουν. Μὰ τοὺς πῆρε τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ ἔχουν κάνει ἀκόμα τὴν ἐκλογὴ τους.

Ἡ Ἄδελφίνα εἶχε γείρει σὲ μὴ στιγμὴ πάνω στὸν ὄμο τοῦ ἀγαπημένου της και τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί:

— Ὅχι ἀπόψε...

Ξαναγύρισαν λοιπὸν σιγά-σιγά σ' ἓνα πανδοχεῖο, πού ἦταν κάτῃ, στὴν κοιλάδα. Ζήτησαν ἀπὸ τὸν Ξενοδόχον δυο δωμάτια, πού νὰ ἐπικουωνῶν μεταξὺ τους, κλειστρῶν ἐκεῖ μέσα και κανεῖς πειὰ δὲν τοὺς ξαναεῖδε ὡς τὸ πρῶτῃ τῆς ἐπομένης. Ὁ φύλακας τοῦ πανδοχείου ἐθεβαῖωσε ἀργότερα ὅτι οὕτω μὴ στιγμῃ σ' ὄλη τὴ νύχτα δὲν εἶχαν ὀσείει τὸ φῶς και ὅτι ἐπανειλημμένως τοὺς εἶχε ἀκούσει νὰ συνομιλοῦν και νὰ βηματίζον.

Τὴν ἐπομένη, πειὰ πρῶτῃ, ἄρχισαν νὰ γράφουν τὴς ἀποχαιρετιστήριες ἐπιστολές τους, μὴ μὴ καταληρτικῇ ψυχῇ ἡρεμία. Νὰ τί ἔγραψε ἡ Ἄδελφίνα στὸν ἄντρα της:

Πολυαγαπημένον μου Λουδοβίκε, τοῦ ἔλεγε, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ὑποφέρω τῆ ζωῇ, γιὰτὶ νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ σπρίγγεται μέσα σὲ σιδερένια δεσμά. Ὀνόμασε τὸ αὐτὸ ἀρρώστεια, ὀνόμασε τὸ ἀδυναμία, ὅπως θέλεις. Οὕτω κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸ πῶ. Μὰ ἐκεῖνον πού μπορῶ νὰ πῶ, εἶνε ὅτι θεοῶδὸ τὸ θάνατον ὅως τὴν ὑπερτάτῃ εὐτυχία. Ὡ! ἂν μεροῦσθαι νὰ σὰς πάρω ὅπως καὶ μόνον, ὅπως σὰς πού ἀγαπῶ. Δὲν θὰ μού ἔμενε πειὰ τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ ἐπιθυμῶ!

» Ὁ Ἐρρίκος Κλάιστ, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἶνε και στὸ θάνατον, ὅπως ὑπῆρξε και στὴ ζωῇ, ἓνας πιστὸς φίλος, θὰ φρονισῇ νὰ

μὴ ἐξαποστείλῃ στὸν ἄλλο κόσμον, και ἔπειτα θὰ σκοτωθῆ και ὁ ἴδιος.

» Μὴν κλαῖς, μὴ θλίβεσαι, Λουδοβίκε πολυαγαπημένον μου, γιὰτὶ ὁ θάνατός μου θὰ εἶνε μὴ εὐτυχία τὴν ὁποία πολλοὶ λίγοι ἀπῆλθασαν, ἐφρόσον φεύγω μὲ τὴ συντροφία τῆς πῖο τρυφερῆς ἀγαπῆς. Συγχώρησε με, καλὸν μου Λουδοβίκε. Ἄντιο, σὰς φιλοῦ κίβλας φορές, ἔσένα, τὴ μικρὴ μου Πωλέττα και τὸν ἀγαπημένον μου πατέρα...

Ὁ Ἐρρίκος πάλι ἔγραψε στὴν ἀδελφῇ του Οὐλρίχη: «Δὲν θέλω νὰ πεθάνω, ἀγαπημένη μου Οὐλρίχη, χαροῦμενος και εὐχαριστημένος ὅπως εἶμαι, χωρὶς νὰ σοὺ γράψω λίγες γραμμές. Ἐκάνες γὰ μένα κάτι περισσότερον ἀπ' ὅτι μπορεῖ νὰ κάνει μὴ ἀδελφῇ, κάτι περισσότερον ἀπ' ὅτι θὰ ἔκανε ὁποιοσδήποτε ἄλλος γιὰ νὰ μὴ σώσῃ. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τίποτε, ἐπάνω σ' αὐτὴν τῇ γῇ, δὲν μποροῦσαι νὰ μὴ βοηθήσῃ. Ἄντιο! Ἐβόμαι στὸν Οὐρανὸν νὰ σὰν γὰν νὰ πεθάνῃς μὴ μέρη μὲ τὴ μὴ μόνον ἀπ' αὐτὴν τὴ χαρὰ και τὴν ἀνέκφραστη γαλήνη πού αισθάνομαι. Ἄντιο! Ὁ ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΟΥ.»

Ἐγραψαν ἔπειτα μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία και μὲ τὴν ἴδια γαλήνη διάφορα ἄλλα γράμματα πρὸς διαφόρους φίλους. Τὰ ἔστειλαν ὅλα μαζὺ μ' ἓναν ταχυδρομὸν στὸ Βερολίνον, και ὅταν ἐκεῖνος χάρθηκε πειὰ στὸ βάθος τῆς κοιλάδας, οἱ δυο ἀγαπημένοι κιντάρτησαν στὰ κῆπτα. Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου εἶχε ἔρθει.

Ἡ τελευταῖες στιγμῆς τους ἦταν ἀπολύτως ἡσυχῆς. Κι' οἱ δυο μαζὺ βῆσαν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο και πῆσαν τὸ μονοπάτι πού ἀδηγοῦσε στὴ λιμνή. Στὸ δρόμον μάζεψαν χαλίμα, λουλουδία, χαρηντίζόντοσαν κι' ἔβγαζαν παιδιὰστια ξεφρονητὰ. Διὰλέξαν μὴ τοποθεσία και κἀθησαν.

Μὴν ὥρα πέρασε, μὲ τὰ τελευταῖα φιλιὰ τους. ἔπειτα, σπράχθησαν μονομάς. Γιὰ τελευταῖα φορὰ τὰ ἄσπρη νεοτὰ τῆς λιμνῆς ἐκαθρέφτησαν τὴς σιλουέττες τους, κι' ἔπειτα προχώρησαν πρὸς τὸ δάσος.

Ἐρπασε ἡ στιγμὴ τοῦ θανάτου. Ἡ Ἄδελφίνα ἐκάθησε κάτῃ ἐνὰ ἓνα δέντρο, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρα της κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Ὁ Ἐρρίκος γονάτισε μπροστά της. Ψάχραμα ἔβγαλε ἀπὸ τὴς τσέπτες του τὸ διὰ περισσόφρα, πού εἶχε πάρει καζὺ του. Πῆρε τὸ ἓνα στὸ χεῖρ, κι' ἀνεβήτησε στὸ στήθος τῆς φιλῆς του τὸ μέρος τῆς καρδιάς. Ἐκεῖ ἐστήριξε τὴν κἀνήν.

Ἀντῆλλασαν ἓνα τελευταῖον βλέμμα. Χαμογελοῦσαν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, γιὰτὶ χαμογελοῦστος ἐπίσης τοὺς βόησαν νεκρούς. Καὶ τότε οἱ πρῶτος πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Τὸ χαριτομένο κεφαλάκι τῆς Ἄδελφίνας ἔγειρε, τὸ στήθος της συνταράχτηκε γιὰ τελευταῖα φορὰ και τὸ πτώμα της σωριόσθηκε χάμω, μὲ τὰ χεῖρα σταυρωμένα πάντοτε, στὴ στάσι τῆς

προσευχῆς...

Ἐνας οἰκογενειακὸς φίλος, ὁ ὁποῖος ἔπεσε ἀργότερα, μαζὺ μὲ τὸν ἀπαρηγόρητον συζυγὸν της στὸν τόπον τῆς αυτοκτονίας, περιέγραψε ὡς ἔβη τὴν ὥρα Ἄδελφίνα, ὅπως τὴν εἶδε νεκρῇ: «Φανταζόμενον πῶς θάταν ἀδύνατον, ἔγραψε, νὰ ἰδῶ τὸ θάνατον σὲ τόσο ἡπέροχῃ ὀπι. Μισοπεσμένη, μὲ τὰ χεῖρα σταυρωμένα, μὲ τὰ γάληνα κῆπτα ἀνασηκόμενα πρὸς τὸν οὐρανὸν, σὰν νὰ ζοῖσε ἀκόμα, ντυμένη στὰ ἄσπρα, ἀσπικὴ σὰν τὸ χιόνι, μὲ μὴ ῥοδινὴ κηλίδα αἵματος μονάχα στὴν καρδιά, ἔμοιαζε ἡ Ἄδελφίνα μὲ μὴ οὐράνα μυστή, τὴν ὅποια ἐκλαῖε ἡ φύσις, σκεπασμένη μὲ τὰ σύννεφα τοῦ φθινοπώρου...»

Ἦταν ἡ σειρά τοῦ Ἐρρίκου τώρα. Εἶχε φέρει καζὺ του, ὅπως εἶπαμε, διὰ πιστολιά γεμάτα. Μὰ τὴν τελευταῖα στιγμῇ, ἀπὸ ἀσθημα ὑπερτάτης τρυφερότητος, εἶχε τὴν ψυχραιμία νὰ ξαναγεμισθὸν τὸ ἴδιο πιστόλι, μὲ τὸ ὅποιο εἶχε σκοτώσει τὴ φίλη του. Θέλησε νὰ σκοτωθῆ κι' αὐτὸς μ' ἐκεῖνον τὸ ἴδιο. Δὲν ἔπηρε κανένα ἄλλο προφαστικὸν μέτρο. Ἐχρῆσε τὴν κἀνήν τὸν ὅλον βαθεῖα μέσα στὸ στήμα του και ἐπρόβηξε. Τὸ πτώμα του ἔπεσε ἀσάλευτον ἐπάνω στὸ πτώμα τῆς πολυαγαπημένης του!

Σὲ λίγο ἔτρεξαν ἐκεῖ ἀνθρώποι ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, πού εἶχαν ἀκούσει τοὺς πυροβολισμούς. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικῶς ὄρες ἔφθασαν και ὁ σύζυγος τῆς Ἄδελφίνας, ὁ δυοτυχημένον Φόγγελ, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ λαρεῦτῃ ἐκείνην πού δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ καταστήσῃ εὐτυχισμένη...

Ὅλη ἡ τρυφερὴ ψυχῇ τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ ἀνθρώπου εἶνε χυ-

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΑΠΙΕΤΑΙ...

(Από το 'Ημερολόγιο της κυρίας Κλαίρης Ντεκουά).

4 Μ α ρ τ ί ο υ.— Είνε τρομερό. Είμαι σαράντα δύο ετών. Είμαι μητέρα ενός κόρης είκοσι δύο ετών, κι' ό, Θεέ μου, Θεέ μου, αγαπάω... Ναι, αγαπάω, με όλο το πάθος και μ' όλη τη δύναμη μιάς καρδιάς που αγατά για πρώτη φορά... Και ποιόν Θεέ μου, ποιόν αγαπάω; Είναι φοβερό!... Αγαπώ τον αραβονασιακό της κόρης μου! 'Ενα παιδί είκοσιέξι ετών! Τό γράφο και δεν τό πιστεύω αυτό. Κι' όμως είναι αλήθεια... 'Αχ, πόσο πάλαμα για να νικήσω τό άνόσιο πάθος μου!... Κι' όμως δεν μπόρεσα. Αποφύερα να τό όμολογήσω και στόν ίδιο τον ξεπό μου. Ντροπή! ομοίονα, φοβόμοίονα, έστρεμα... 'Ελεγα: —Μά όχι, δεν είναι έρωτας αυτό που νοιάθο για τό γαμπρό μου. Είναι αίσθημα μητρικό, είναι στοργή. Μά όταν τον βλέπω, όταν τον άκούω τρέμω όλη. Όταν χαμιά φορά τό χέρι του άγγίζει τό χέρι μου, ένα φίλος που δεν τό έχω νοιώσει ακόμα ως τώρα, γίνεται σ' όλο μου τό κορμί. Θά μπορούσα να κρηφο ως τό τέλος τον ένοχο έρωτά μου; Και τότε, εκεί που τον καττάζω έκστατικά, με καττάζει Έξαφρα κι' εκείνος. Και τότε έντρομη στρέφω άμέσως άλλου τό βλέμματό μου. Φοβάμαι μήπως αντίληφθί πως τον αγαπάω. Γιατί να είναι τόσο τραγική ή Μοίρα μου; Δεν έχω γρηοσίον τον έρωτά τή νεότητά μου. Παντρεύτηκα χωρίς αγάτη. Κι' έμεινα όπόσσο άροσιμένη στόν άντρα μου. Όταν εκείνος πέθανε, άροσιώθηκα μόνο στό κορπίτά μου. 'Ημουν καλή σύζυγος, καλή μητέρα. Δεν ήπρωξα ποτέ φίλη κανενός. Είναι πολλές γυναίκες που χωρίς ν' άπιστήσουν στόν άντρα τους, γρωφίζουν τον έρωτά. Γιατί εί

— Γιατί, τον όρώθησα, δεν θέλεις να μοιάζι τής 'Αννας; — «Ω, μου άπάντησε, ή 'Αννα δεν είναι τόσο όμοία όπως έσείς». Λοιπόν με προτιμά κι' από την 'Αννα, την κόρη μου, την άραβονασιακά του; Μά τί είναι αυτά που σκεπτομαι, Θεέ μου; 'Η άραβονασιακά του είναι κόρη μου. Δεν πρέπει να τό ξεχνώ αυτό ούτε στιγμή. Ναι, πρέπει να νικήσω τό τρελλά, τό άνόσιο αυτό πάθος. Πρέπει να νικήσω ακόμα και την φιλαρέσκεια αυτή που με κατέλαβε τώρα τελευταία. Όσο πάνω να σγουραίνω τό μαλλά μου, να στολίζομαι, να φρωά όμοία φορέματα. Δεν πρέπει να τό άρέσω. Δεν πρέπει να θέλω να τό άρέσω.

Π ρ ο β ή ρ Ι ο υ ν ί ο υ.— Σήμερα ό Ροζέ μου είπε: —'Ξέρετε, μαμά, ότι έχετε ακόμα πολύ θερμοή έμφύση; Ναι, ό συνταγματάρχης Ρουέν μου μιλούσε με μεγάλο ένθουσιασμό για σας, «Θά ήθελα, μου είπε, να την 'ξηρήσω σε γάμο, αλλά δεν τόλμώ. Είναι πάντα τόσο άκατάδεχτη, τόσο υπερίφρανη!» Καταλαβαίνετε λοιπόν, μαμά, ότι αυτά τό λόγια μου τά είπε για να σας τό έπαιναάω. Λοιπόν τί λέτε, θέλετε να γίνετε κυρία Ρουέν; 'Εγώ Ξέσασα τότε σε λυγμούς. 'Ο Ροζέ μ' άγκάλιασε τρυφερά, και μου φίλησε τό χέρι. 'Εγώ έστρεμα, έστρεμα...

— Καλά, καλά, μου είπε ό Ροζέ, δεν σας βιάζω. 'Αλλά... Τί να σας πώ;... Φαντάζομαι ότι θα είχατε κάποιο μεγάλο έρωτά στη ζωή σας. Ναι, όλη σας ή ύπαρξίς άποτύνη έρωτά. Πώς να σας τό πώ;... Και σας λενάμαι. Συγγνώμητε με άν τόλμω να σας μιλώ έτσι. Μά είναι σαν να μου έξη μιλήσει μυστικά ή ψυχή σας.

Θέέ μου!... Πώς δεν προδόθηκα, πως δεν έγειρα επάνω του να τό πώ; — «'Εσένα αγαπάω, έσένα μόνο!...» 'Εκείνη τη στιγμή ήθε μέσα ή 'Αννα. Με όστιχη γυατί κλάω. 'Ο Ροζέ της έξηγήσε γιατί. Και τότε μ' άγκάλιασε και μ' έφίλησε κι' εκείνη. Και μου ύποσέθησαν κι' οι δύο ότι ποτέ πια δεν θα μου ξανακούον λόγιο για τον συνταγματάρχη Ρουέν. Τί θα γίνω όμως, τί θα γίνω; Τρέμω μήπως μαντέψον τί συμβαίνει μέσα μου. 'Ο Ροζέ μου φαίνεται ότι θα καταλάβη τέλος την αλήθεια. Τί να κάνω, Θεέ μου, τί να κάνω;...

3 0 Ι ο υ ν ί ο υ.— Πώς θα ύποσέρω τό μαρτίσιο να παραστο στους γάμους τους; Πρέπει να φύγω, να μην είμαι εδώ εκείνη την ήμέρα. Ναι, πρέπει να φύγω... —

2 0 Μ α ρ τ ί ο υ.— 'Τό μαρτίσιο μου κατανά άνιπόφορο. 'Η καρδιά μου παλαίει μεταξύ του μητρικού φίλτρον και της 'ηλειας. Ναι. Είναι φορικό. Ζηλέσω την κόρη μου. Πρέπει να φύγω, να φύγω μακριά. 'Αν φύγω Έξαφρα χωρίς να πώ τίποτα σε κανένα, φοβάμαι ότι θα μαντέψον τό μυστικό μου. Προχτές είτα στην κόρη μου και στό γαμπρό μου:

Μου μιλούσε και με κούταξε με τό όμοία του μάτια...

— 'Ηθέλα, παιδιά μου, να πώ να περάσω όση ζωή μου μένει σ' ένα μοναστήρι.

'Η κόρη μου ήθε τότε κοντά μου, μ' άγκάλιασε και μου έ: —'Γιατί, μαμά, θές να φύγης; Δεν μ' αγαπάς λοιπόν και θέλεις να μιά άποχωριστής;»

— Έξείνος γαμογέλασε άπλώς και μου είπε: —'Δεν είστε ακόμα για μοναστήρι, αγαπητή μου πενθερά. Είστε άρκετά νέα και πολύ όμοία ακόμα. Φτάνει να θέλτε, για να Ξαναπανενητέτε.

Μου μιλούσε και με κούταξε με τό όμοία του μάτια. 'Εκείνη τη στιγμή έννοιόσα μία παράξενη χαρά. 'Όποτε με βλέπεις όμοια, και ποδητή ακόμα; 'Όποτε θα μπορούσα να μ' αγαπήσει; Μία άλλη ήμερα πάλι άφοπ με κούταξε καλά-καλά μου είπε:

—'Θά ήθελα να έχω μία κόρη που να σας μοιάζι».

μήνη στην παρακάτω άγγελία, την όποία έδομοσίωσε την έπομένη στις έφημερίδες:

«Με την πύ βαθείά θλίψη, Έγραφε, αναγγέλλω σ' ήλους τους φίλους και συγγενείς μας τό θάνατο της πολυαγαπημένης μου συζύγου 'Αδολφίνας, τό γένος Κέμπερ. 'Ο θάνατός της έσάθηρε τόσο άγνός, όσο άγνή ήπυξέε και ή ζωή της. Τσακιωμένη από τό βάρος της άραβονασιακής ζωής της, άπόκτησε μονάχη την τό θάνατο, σύμφωνα με τό λόγια που ή ίδια μής άφησε: «'Ο θάνατός μου είναι μία έντυχη την όποία πολύ λίγοι άπήλασαν, έφόσον φεύγω με τη συντροφιά της πιο τρυφερής αγαπής...» Αυτό παρηγοεί τον γρηάο της πατέρα, τη μονάρειδη κόρη μου Πωλίττα' κι' έμείνα τον ίδιο για την άνεπανόρωτη αυτή άπόλαση.»

ΔΟΥΛΟΒΙΚΟΣ ΦΟΓΚΕΛΑ

'Η αυταπάτηνσις, ή τρυφερότης, ή βαθείά θλίψη που έδειξε ό άνθρωπος αυτός, Έξλασαν όλα τά καρδονία στόματα. 'Η αυτοκτονία του 'Ερρίκον φόν Κλάιτν και της 'Αδολφίνας Φόγκελ δεν έγινε σκάνδαλο. 'Εμεινε ός τό πιο συγκατακτώ γεγονός της Γερμανίας, κατά τον περασμένο αιώνα.

2 0 Ι ο υ λ ί ο υ.— 'Τό ύποσέρω μέγχο τέλους τό φορικό μαρτίσιο. Χτές παντρεύτηκα. 'Ηταν τόσο εντυχιώμενη και ό δίο! 'Η 'Αννα μου ήταν ζωιτωμένη μέσα στο νυμφικό της φορέμα. Την χαμόφωνα σα μάνα και τη 'ηλένα σαν αντίηλος. Είναι τρομερό! Χαμογέλοισα σ' όλο τό διάστημα της τελετής. Πώς τό κατόρθωσα; Και ύστερα, όταν ό Ροζέ και ή 'Αννα μ' άποχωρέτησαν για να φύγουν για τό γαμήλιο ταξείδιο τους, Ξέσασα σε λυγμούς...

—'Μην κλάς, μαμά, θά έπιστρωθουν γρηγοράς, μου είπε τό καινέμο του παιδί. 'Όταν μ' άγκάλιασε ό Ροζέ, παρ' όλιγο να λιποθυμήσω. Πώς δεν έπεσα νεκρή εκείνη τη στιγμή!...

Και τώρα;... Είμαι μόνη. 'Ο Ροζέ και ή 'Αννα σπεύδουν προς την έντυχη, προς τον έρωτά. 'Επαίξα καλά τό όρλο μου ως τό τέλος. Τώρα είμαι έλεύθερη. Μπορώ να πάω όπου θέλω. Αίθριο φεύγω για τό μοναστήρι των Καρμελιτών. 'Εχω ήδη συνεννοηθεί με τον έπίσκοπο. Θά ήταν προτιμώτερο να σκοτώθω. 'Αλλά ή φτωχή μου 'Αννα θά ήταν πολύ δυστυχιώμενη. 'Επειτα ό πνευματικός μου, στον όποιο τά έξομολογήθηκα όλα, μου είπε ότι μόνο έτσι μπορώ να έ-Ξαγινώσω... 'Εχει, ανάμεσα στις σιωπηλές πελοσκόπιας γυναίκες θά είμαι κι' έχω μία βουλή και ζωντανή θαμένη ψυχή. 'Εχει θά ζητο νύχτα και μέρα από τό Θεό την είρηνη και τό θάνατο. Κι' επί τέλους θά έρθη κι' αυτός. Θά κοιμηάται άντι σε κρηβδίον, μέσα σε φρέσκο. Δεν θά βλέπω τά πρόσωπα των άλλων καλογοιών, δεν θά ίδουν κι' εκείνες ποτέ τό δισό μου, ένδωθ θά Ξω. Μόνο όταν πεθάνω θά σηκώσουν τον πέπλο που θά σκεπάζι τό πρόσωπό μου και τότε μόνο θά με ίδούν... 'Ω Κύριε, Κύριε, έδόκησε να Ξεσάσω και να βωθ έκει μέσα τη γαλήνη της ψυχής μου!... 'Όταν μάθουν την άπόρασί μου, ό Ροζέ και ή 'Αννα θά πούν ό ένας στόν άλλο:

—'Δεν ύπάχη άμφιβολία. 'Η μαμά είχε κάποια μυστική και τραγική αγάτη!...

Μά δεν θα μάθουν ποτέ ποιόν αγαπούσα...»